

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!Tanklarla gelen
devrimle
gitmelidir!Karkören hemü
velatan yekbin!**İŞÇİNİN SESİ**Yıl:10, Sayı:241
1 Eylül 1983**ÇEK-AL**

Dem kraskiye ulaşmanın y lu devrimden geçer

Ali H. Karadağ

Faşizm üçüncü yılını tamamlarken, Türkiye siyasal hareketliliğin arttığı, siyasal güçler arasında yer değiştirme ve yeniden guruplaşmaların hızlandığı bir dönemden geçiyor.

Burjuvazi ve proletarya, kapitalizmin bu iki temel sınıfı kutbun iki ucundaki yerlerini tutarken, orta katmanlar da bu sınıflara bağımlı ara konumlarına uygun sallantılı bir biçimde hareketleniyorlar.

Halk sınıflarının hareketi henüz açık bir yığınsal nitelik kazanmadı. Ama, tüm sınıfların öncü kesimleri, siyasal temsilcileri aktifleşiyor. Herkes hedeflerini, programını, bağlaşıklarını seçerek önümüzdeki döneme hazırlanmaya çalışıyor. Önümüzdeki fırtınalı günlerin bir habercisi de bu hazırlıklardır.

1. Son gelişmeler ve burjuva muhalefetin durumu

Gelişmeleri hızlandıran nedenlerden biri faşist cuntanın başlattığı siyasal partiler ve seçimler oyunudur.

Faşist anayasaya göre kurulan siyasal partilerin kapatılması, ya da çalışmalarının engellenmesi hem burjuva kampta, hem de anti-faşist kesimlerde tartışılara yol açtı. Cunta, faşist anayasaya "evet" diyen 12 Eylül'cü Demirel'in Büyük Türkiye Partisi'ni neden kapattı? SODEP önderliğini, ötekileri neden veto ediyor? Bu burjuva siyasal akımların cuntaya muhalefeti nedir? Burjuva kamptaki karışıklık ve tartışmalar neyi anlatıyor?

Bu soruların ele alacağımız düzeye göre çeşitli yanıtları var. Ama soruların yanıtlarını en başta Türkiye'yi faşizme getiren ve esas olarak bugün de süren toplumsal-ekonomik yapıda aramak gerekiyor. Türkiye, emperyalizme bağımlı, orta derecede gelişmiş bir kapitalist taban üzerinde finans kapitalin, devlet tekelci kapitalizminin olduğu bir ülkedir. Dayandığı ekonomik tabanın güçsüzlüğü, dün de bugün de, burjuvazinin manevra alanını daraltan, faşizm ve devrim ikilemi dışındaki alması uzun erimde geçersiz kılan ana nedendir. Faşizm, ekonomik toplumsal taban üstünde yükselen devrimci durumu bastırarak, karşı-devrimci şiddetin sağlayacağı olanaklarla bunalımı tersinden

çözmek için geldi.

Faşizmin üç yılı, cuntanın Türkiye'nin toplumsal ekonomik sorunlarını çözmeye yolunda hiçbir kalıcı adım atmadığını gösteriyor. Faşist cunta daha uzun dönem mülkiyetin tabanını genişletmek, üretim güçlerini bastırmak programını sürdürmek zorundadır. Emekçi halk yığınları üstündeki açık ekonomik-siyasal şiddet tüm ağırlığıyla sürüyor. Türkiye kapitalizmi için faşizmin işlevi henüz bitmemiştir, yakın bir gelecekte de bitmeyecektir. Faşizmin bu nesnel işlevi sürdükçe de, aralarındaki çıkar çatışması ne olursa olsun, cunta genelde burjuvazinin desteğini almaya devam edecektir. Çeşitli burjuva muhalefet kesimlerinin tutumlarını değerlendirirken unutulmaması gereken en önemli gerçek budur. Bu kesimlerin bugüne dek yürüttükleri ağırbaşlı ve yapıcı "muhalefet" in gösterdiği de budur.

Ne var ki, bunalımı tersinden çözüp sonuçlarından yararlanma işi uzadıkça çeşitli burjuva kesimler arasındaki kavgaya da kızışıyor. Nedeni açık. Faşizmin programı bir yandan işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde en ağır ekonomik-siyasal şiddeti, öte yandan da büyüğün küçüğü yuttuğu vahşi kapitalist yöntemleri gerektiriyor. 12 Eylül'den bu yana 5 binden fazla şirketin iflas ettiğini, kendi işkolunda tek el olan 50'den fazla şirketin daha büyük tekellerce holdinglerce tutulduğunu unutmamalım. Evet, burjuvazinin tüm kesimleri kapitalizmin sürmesi gerekliliğinde ve devrim karşısında birleşiyorlar. Ama hiç kimse faturanın kendi sırtından ödenmesini istemiyor. Finans kapital ise kimsenin gözünün yaşına bakacak durumda değil. Uluslararası ölçekte rekabet sağlayacak büyüklükte sermaye biriktirmek, bunun için de "yaprak dökümünü" hızlandırmak zorunda. İflas eden şirketleri kurtarma, kurtarmama tartışması bu temelde alevleniyor. Tüm bunlara, beklenen kurtarıcı "dışa açılmanın" gerçekleşmemesi, bir de gerçek kârlardaki düşmeyi eklediğimiz zaman üst sınıflar arasındaki boğuşmanın nedenleri ortaya çıkıyor.

Öte yandan, faşizmin tepeden gelmesi, geçen süre içinde yığın desteği sağlayamaması, tam tersine ekonomik siyasetiyle yalnızca işçi sınıfı ve küçük burjuvaziyi ezmeyle kalmayıp yer yer burjuva kesimlere de dokunması, muhalefetin tabanını genişletiyor. Kendi dayanaklarını zayıflatıyor. Türkiye'de kapitalizmin faşizm isteğinin nesnellığı ile burjuva kesimler arasındaki boğuşma birbirleriyle çelişir mi? Çelişmiyor.

Bir kez, yukarıda saydığımız kesimsel çıkar farklılıkları her zaman vardır ve kapitalizmin sürekliliğini sağlama görevi karşısında her zaman ikincil önemdedir.

İkincisi, toplumsal nesnellikleri siyaset alanına otomatik olarak yansıtan "determinist" yasalar yoktur. Siyaset alanının da ayrı, kendine özgü yasaları var. Örneğin, bir toplumsal tarihsel süreç içinde uzun birikimlerle oluşmuş siyasal üst yapısının kendine göre bir bağımsızlığı ve değişikliğe karşı direnme özelliği var.

Daha özele, siyasal partiler düzeyine geldiğimizde ise siyasetin *öznel* ve *iradi* yönü iyice öne çıkıyor. Somut programları, karar veren, yaşayan insanlarıyla siyasal partilerin devrimin ve karşıdevrimin öznel öğeleri olması buradan geliyor. Aynı nesnel koşullarda, aynı sınıf adına önerilen programların farklı farklı olması aynı şeyi gösteriyor. Nesnel temel ile o nesnel temelin gerektirdiği sonuçların ortaya çıkması arasında her zaman, insanın bilinçli çabasıyla müdahale edebileceği, etkileyebileceği, hatta değiştirebileceği bir alan vardır. Başka türlü olsaydı toplumların gelişmesini de tıpkı doğada olduğu gibi belli yasaların yönlendirdiğini söylememiz gerekirdi. Türkiye'deki son siyasal gelişmelere bakarken bunları da akılda tutmamız gerekiyor.

Faşist cuntanın başlattığı siyasal partiler oyunu geri tepti. Cuntanın girişimi Türkiye'nin siyasal yelpazesinin 3 yıllık uygulama ile değiştiği varsayımına dayanıyordu. Yaşam bu varsayımı kenara itti. Cuntanın kurdu olduğu MDP ve HP gibi partiler toplumda hiçbir ciddi etki ve ilgi yaratamadı. Bu şike partilerin maskesi çabuk düştü. AP ve CHP doğrultusunda kurulan BTP ve SODEP ise hızla

Türkiye kapitalizmi için faşizmin işlevi henüz bitmemiştir, yakın bir gelecekte de bitmeyecektir. Faşizmin bu nesnel işlevi sürdükçe de, aralarındaki çıkar çatışması ne olursa olsun, cunta genelde burjuvazinin desteğini almaya devam edecektir. Çeşitli burjuva muhalefet kesimlerinin tutumlarını değerlendirirken unutulmaması gereken en önemli gerçek budur. Bu kesimlerin bugüne dek yürüttükleri ağırbaşlı ve yapıcı "muhalefet" in gösterdiği de budur.

güçlenmeye, kapatılmalarıyla boşalan siyasal yerleri doldurmaya başladılar. İyice anlaşıldı ki, faşist cunta kendi güdümünde sivil siyasal örgütlenmeler yaratmakta başarısızdır. Cuntanın tepkisi bu durumun ortaya çıkmasıyla sertleşti. Bu gelişmelerle birlikte AP ve CHP'nin başını çektikleri burjuva muhafet güçlerinin bugün cuntaya karşı savaşta nasıl bir yer tuttukları ve tutacakları sorusu yeniden güncellik kazandı.

Önce, burjuva muhalefet eğilimlerinin 12 Eylül'den bu yana geçirdikleri evrime kısaca bakalım.

Faşizmin işbaşına gelmesiyle birlikte ilk "muhalefet" CHP ve Ecevit'ten geldi. Ama bu "muhalefet" öylesine cılız, tutarsız ve ikircimliydi ki, fazlaca bir iz bırakmadan sönüp gitti. Ne burjuva anlamda gerçek bir seçenek yaratabildi, ne de anti-faşist bir kimlik kazanabildi. Ecevit kısa zamanda cuntayla uzlaştı. Bunun ana nedeni, CHP'nin önerdiği 1961 Anayasası'na ve biçimsel burjuva demokrasisine dönüş hedeflerinin hiçbir temel sınıfın çıkarlarını yansıtmamasıdır. Tekelci burjuvazi ve onun altında tüm burjuvazinin seçeneği merkezleşmiş-otoriter bir devlettir. İşçi sınıfı açısından ise sorun gerçek bir demokrasidir, ki o da ancak devrimle elde edilebilir. Ecevit muhalefeti, burjuva liberalizminin bugünün Türkiye'sinde ne denli ütöpic hedefler peşinde olduğunu gösterdi.

Demirel'in "muhalefeti" ise oldukça değişik özellikler taşıyor. Bir kez, Demirel faşist anayasaya, faşizmin korporatif düzenlemelerine hiçbir zaman karşı çıkmadı. Tersine, bunları hemen tümüyle savundu. İkincisi, Demirel cuntanın göstermelik "sivilleşme" programına gerçekten sahip çıkıyor. Demirel muhalefetinin ana mesajı şudur: "Bu programa evet. Bunu aynen uygulayacağız. Ne var ki, bu programın arkasına sivil siyasal güçlerin, yığınların desteği gereklidir. Bu programın gereksinim duyduğu 'milli irade' desteğini sağlayacak, örgütlü, temsil gücü olan tek burjuva siyasal seçenek biziz." BTP'nin gelişmesi, kapatılması ve Demirellerin gözaltına alınması bu mesajın etkisini anlatıyor. Demirel, muhalefetini merkezleşmiş-otoriter bir devletin kalıcılaşmasında en önemli öge olan yığın desteğini sağlama vaadine dayandırıyor. Gerçekten de, hem finans kapitalin çıkarlarına uygunluğu, hem de örgütlü bir güce dayandığı için Demirel'in muhalefeti belli bir etki yaratmıştır. Gelişmelere göre, cuntanın zayıflama ve yalıtılma süreci ilerledikçe Demirel'in temsil ettiği muhalefet odağı güç kazanacaktır. Ama bunun hiçbir biçimde anti-faşist bir muhalefet olmayacağı açıktır.

2. Olanaklar ve tehlikeler nerede?

Ne yöne giderse gitsin, şiddetlenen ekonomik-toplumsal krizin, yukarıda değindiğimiz siyasal gelişmelerin, toplumda siyasallaşmayı, yığın hareketliliğini hızlandıracağı açıktır. Olanaklardan bizim anladığımız da budur. Burjuvazi arasındaki çelişkilerin araladığı kapılardan, gediklerden komünist propaganda-ajitasyon ve örgütlenme için yararlanmak, komünist siyaseti yığınlara götürmekte legal illegal tüm fırsatları değerlendirmek, devrim savaşını her yöntemle yükseltmek. Devrimci olanaklara devrime dönüştürmek.

Son zamanlarda TKP resmi kanadı da çokça "olanak ve tehlikelerin arttığından" söz etti, yeni durumu aynen bizim sözlerimizle özetledi. Ama, aynı sözcüklerle bile anlatmak istediklerimiz birbirinin tam tersi oldu.

Menşeviklere göre artan, burjuva demokrasisine dönüşün, burjuva güçlerle işbirliğinin "olanaklarıdır". Resmi TKP MK'sı, "...cuntaya şu ya da bu ölçüde karşı çıkan, burjuva politik güçleri de içinde tüm demokratik muhalefet güçleriyle işbirliğine" hazır olduklarını söylüyor ve "bugünkü rejime son verenlerin hükümetini kurmayı" öneriyor. Üstelik, "TKP için böyle bir hükümete katılmak, demokratik işbirliği yapmanın önkoşulu değildir" diyor. (*Bartış ve Ulusal Demokrasi için Eylem Programı*, TKP Yayınları, Nisan 1983, s.17) Bu sözlerden iki ana fikir çıkıyor: *Birincisi, burjuva politik güçlerin demokratik muhalefet olduğu, ikincisi, cuntaya şu ya da bu ölçüde karşı çıkanların rejime son vererek kuracakları hükümetin ulusal demokratik hükümet olduğu.*

Sözü gereksiz uzatmayalım. Menşeviklerin "yeni" programı faşist cuntaya karşı, tutarlı bir burjuva demokrasisi bile önermiyor. Burjuva demokrasisinden daha azına, örneğin Demirel bu rejime son vererek bir hükümet kurarsa ona baştan razı oluyor. Yukarıdaki sözlerden başka anlam çıkmaz.

Menşevikleri kendi uğursuz yollarında bırakalım ve konumuza dönelim.

Bugün ortaya çıkan burjuva güçlerin içinde açık burjuva demokrat bir programa sahip olanı yoktur. Bunun temel nedeni, Türkiye kapitalizminin olanaklarının burjuva demokrasisini kaldıramamasıdır. Öteki neden, tüm burjuva güçlerin işçi sınıfından ve halk hareketinden duydukları derin, sınıfsal korkudur. Türkiye gibi bir ülkede legal olanakların işçi sınıfının elinde etkili bir silah olacağını Türkiye burjuvazisi kendi deneyleriyle biliyor. Tüfeğin bir omuzdan ötekine geçeceğini, kendi önderliğindeki bir yığın hareketinin kolayca denetimden çıkacağını görüyor. Bu

**Bugün ortaya çıkan
burjuva güçlerin
içinde açık burjuva demokrat
bir programa
sahip olanı yoktur.
Bunun temel nedeni,
Türkiye kapitalizminin
olanaklarının
burjuva demokrasisini
kaldıramamasıdır.**

nedenle Türkiye'de yalnızca burjuva kamptaki çelişkiler yığın hareketinin yükselmesinin koşullarını yaratamaz. Bugünün Türkiye'sinde burjuvazi örneğin 1950'lerdeki DP hareketi gibi eylemli bir halk hareketine yanaşmayacaktır. İşçi sınıfından, Kürt halk hareketinden korkusu bunu engelliyor. Görev komünistlere, partiye düşüyor.

Öte yandan, rejimin sulanması ve liberalleşmesi yönündeki her yöneliş işçi sınıfının ve emekçi halk kesimlerinin kendiliğinden hareketinin yükselmesine yol açabilir. Faşist cuntanın siyasal gelişmeleri kendisini de sıkıştıran dar bir çembere sokmak istemesinin nedeni budur. Ama bu, aynı zamanda, cuntanın halkın zoruyla, devrimle yıkılmasının da koşullarını hazırlayacak bir etmendir. Etki tepkisini, şiddet karşı şiddeti doğurur. Bu da, devrimci bir olanaktır ve komünistler bundan yararlanmak için üstlerine düşeni mutlaka yapacaklardır.

3. Tanklarla gelen devrimle mi gidecek?

II. Konferans, 12 Eylül'de faşist cuntanın işbaşına gelmesiyle devrimci durumun bastırıldığını, ama devrimle çözülebilir bir durumun sürdüğünü söylemişti. Bu değerlendirmenin doğruluğunu pratik kanıtıyor.

Ekonomik kriz ağırlaşarak sürüyor. IMF raporları açıkça ekonomide yapısal değişikliğin gerçekleşmediğini söylüyor. Kalkınma hızı öngörülenin altında, enflasyon beklenin çok üstünde. Kâr oranlarında düşme var. İşsizlik artıyor. İflaslar vb. Faşist cunta ekonomik siyasetinde ikircime düşmüştür. Bu koşullarda, üst sınıfların yönetme yeteneği zayıflıyor, kendi içindeki bunalım üsteliyor. Ekonomik krizin sonuçları işçi sınıfı ve emekçi yığınlar için somuttur. Sofradaki lokmalar küçülüyor. Gerçek ücretler 1963'ün gerisine düştü. Bu, işçi sınıfı mutlak anlamda yoksullaşıyor, fiziksel açık sınıra itiliyor demektir. Kent ve köy küçük burjuvazisinin proleterleşme süreçleri hızlanıyor. Yüzbinlerce insan her yıl işçileşiyor, daha doğrusu işsizler ordusuna katılıyor.

Küçük esnaf peşin vergi vb. uygulamalar karşısında yaşamını sürdüremez durumdadır. İşçi ve emekçi yığınlarının, ekonomik yaşam koşullarını düzen içinde iyileştirmelerinin tüm araçları, örgütleri yokedilmiştir. Ekonomik sınıklara siyasal şiddet eşlik ediyor. Kürt halkı üstünde sömürünün, baskının katmerlisi uygulanıyor. Faşist cunta Türkiye Kürdistan'ını bir kan gölüne çevirmeye hazırlanıyor. Tüm bunlar Türkiye'nin yeni devrimci durumlara gebe olduğunu gösteriyor.

Kuşkusuz, devrim nesnel koşulların bir sonucu olarak kendiliğinden gerçekleşmez. "Tarihin hareket yasasının içinde otomatik bir değişim mekanizması yoktur. Çelişkiler krizleri getiriyor. Krizlerden yararlanmak, bilinçli unsurların işidir." (R. Yürükoğlu, *Tarihin Savaş Çağrısı, İşçinin Sesi*, Sayı: 229) Devrimin nesnel koşulları ne denli olgunlaşırsa olgunlaşsın, vurup devirecek örgütlü bir güç yoksa devrim gerçekleşmez. Tarih, çürümeyle sonuçlanan devrimci durum örnekleriyle doludur.

"Tanklarla gelen devrimle gidecek" belgisi, menşeviklerin söylediği gibi dolaysız devrim çağrısı değildir. Nesnel duruma, tarihsel gelişmenin çözüm doğrultusuna bakılarak atılmış bir propaganda belgisidir. Komünistler olarak varoluş nedenimiz ulusal devrim yapma misyonumuzu, toplumun nesnel devrim isteğini yansıtıyor. Hem nesnel gerekliliği, hem sınıfsal isteğimizi dile getiriyor. Görevimizi yapar, partiyi ve sınıfı devrime hazırlayabilirsek öteki halk sınıfları üstünde hegemonyayı sağlayabilirsek bu görevi başarmamak için hiçbir neden yoktur.

Bu görevler yerine getirilemez, ortamın sunduğu devrimci fırsatlar değerlendirilemezse, teorik bir olasılık olarak faşist cunta, ya da başka bir burjuva seçenek bunalımı tersinden çözebilir. Böyle bir olasılık gerçekleşirse, bu belginin yanlışlığını mı gösterecektir? Hayır, bu yalnızca öznal ögenin üstüne düşeni yapmadığını, yapamadığını gösterecektir. O zaman tarih bizi suçlayacaktır. Tarihten özür dileyen insanlar olmak istemiyorsak devrimci görevlerimizin bilincinde olalım.

Menşeviklere ve onlarla kolkola yürüten küçük burjuva sosyalistlerine devrim isteği, devrimci belgeler macera gibi geliyor. Mantıkları ve baktıkları yer sakat. Onlar bugünkü siyasal güç dengesine, yalnızca buna ve yığınların en geri kesimlerinin psikolojisine bakıyorlar. Siyasetleri "güncel" ve günübirliktir. Yığınlara "bugün savaşacakları amaçları" vermek adına burjuva siyaset alanının çerçevesine çakılıp kalıyorlar. Önce güdük burjuva demokrasisi olan "ulusal demokrasi" ya da "anti-faşist

hükümet" için burjuva güçlerle birleşim diyorlar. "Güncel amaç herşey, sonul amaç hiçbir şey" diyen Bernstein'in yolundan yürüyorlar. Oportünizm, işçi sınıfına, yığınlara en baştan, savaşmadan teslim olma çağrısı yapıyor. Biz ise, sonucu devrim için savaşım belirleyecektir diyoruz. Oportünist siyaset nesnel olarak, burjuva seçeneklere yığın desteği sağlamak gibi hain bir işlev görüyor. Burjuva muhalefetin ve onun kuyruğuna takılan küçük burjuva sosyalistlerinin yığınlar üstündeki ideolojik-siyasal etkisine karşı savaşmak, onları halk sınıflarından soyutlamak devrim savaşında en önemli görevlerimizden biridir.

4. Yığınları kazanmak ve sonuç

Nesnel ortamın doğru bir çözümlemesine dayanan, devrimci bir *program*, bu *programı* uygulayacak illegal olarak örgütlenmiş bir komünist partisi... Devrimci olanakları değerlendirmek için bunlara sahip olmak şarttır. Ama tek başına bunlarla da olmaz. Komünist partisi işçi sınıfının ve halkın aktif çoğunluğunu kazanmazsa devrim yapamaz. Doğru fikirler yalnızca kağıt üstünde kalırsa fazla birşey anlatmaz. Bu fikirler işçi yığınları, halkın aktif kesimleri tarafından benimsendiği ölçüde önünde durulmaz nesnel bir güç olur. Bu nedenle komünist partisinin pratik faaliyetinde yığınları kazanmaya yönelik propaganda-ajitasyon ve örgütlenme çalışmaları canalıcı önem taşır.

Faşizmin gelişile birlikte çalışan yığınların iş ve yaşam koşulları olağanüstü kötüleşti. Ekonomik - sendikal - demokratik haklar budandı. Bu durum, komünist partisinin ekonomik-sendikal haklar savaşımına özel bir önem vermesini gerektiriyor.

Faşist diktatörlük, işbaşına gelişinden bu yana, işçi işveren ilişkilerine, ücret, toplu sözleşme, sosyal güvenlik, kıdem tazminatı gibi işçiyi doğrudan ilgilendiren her konuya el attı. Yaptığı düzenlemelerle işçilerin karşısında *taraf* oldu. Bu nedenle, çalışanların yükseltecekleri her çeşit ekonomik, sendikal istem, karşısında doğrudan devleti bulacaktır. İşçi sınıfının geri kesimleri bile hakları gasbedenlerden, barışçıl yollarla hak alınamayacağına bilincine varıyor. Bugün Türkiye'de en küçük, en basit ekonomik hakları elde etme savaşımının bile siyasal nitelik kazandığı bir ortam vardır. Aynı nedenlerle, işçi sınıfının *gerçekçi* ekonomik-sendikal-demokratik istekleri bugün dünden daha fazla *devrimle alınabilir* durumdadır. Geçim endekslerine uygun asgari ücret alabilmek, toplu sözleşme ve grev yapabilmek bile bu cuntayı devirmeyi gerektiriyor.

Ekonomik-demokratik hakları için sokağa çıkmış bir işçi sınıfının eylemi nesnel olarak faşist devlete yönelecektir. Bugün işçiler en masum isteklerinin bile temel siyasal soruna, erk sorununa bağlı olduğunu dünden daha iyi görebilecek durumdadır. Faşist cunta ekonomik hakları şiddetle geri aldı. Bu hakları ve daha ilerilerini yeniden kazanmanın da işçi sınıfının devrimci şiddetinden başka yolu yoktur.

Komünistlerin görevi, ekonomik-demokratik istemler üstünde yoğun bir ajitasyon yürütmek, tüm bu hakları elde etmenin faşist diktatörlüğü alaşağı etme, devrimle başarılacağına propagandaasını yapmaktır.

Öte yandan, ekonomik-demokratik haklar savaşımının önemini arttırdığı fikri, genel olarak faşizm koşullarında demokrasi savaşımının önemini arttırdığı fikrinden ayrı ele alınmaz. Böyle anlamazsak ekonomist bir yanlışa düşebiliriz.

***Oportünist siyaset
nesnel olarak,
burjuva seçeneklere
yığın desteği sağlamak
gibi hain bir işlev görüyor.
Burjuva muhalefetin
ve onun kuyruğuna takılan
küçük burjuva sosyalistlerinin
yığınlar üstündeki
ideolojik-siyasal etkisine
karşı savaşmak,
onları halk sınıflarından
soyutlamak devrim savaşında
en önemli
görevlerimizden biridir.***

İşçi sınıfı, gerçek bir demokrasi savaşımından ne devrimi yapabilir, ne sosyalizme varabilir, ne de sosyalizmin görevlerini yerine getirebilir. İşçi sınıfının gerçek sınıf bilincine ulaşması, hangi sınıfları etkiliyor olursa olsun, zorbalık, baskı ve teröre karşı tepki göstermekte eğitilmesiyle olur.

İşçi sınıfı kapitalist toplumda demokrasinin de öncüsü ve en tutarlı sözcüsüdür. Komünistlerin demokratlığı, sosyalist amaçlarını saklamadan demokratik görevlere tüm halkın önünde sahip çıkmasından gelir. Toplumun tüm sınıflarına demokrasi kürsüsünden seslenmeden, demokrasi savaşımında önde yürümeden sosyalist görevler yerine getirilemez.

Devrim ve sosyalizm için savaşımında demokratik görevler her zaman önemlidir. Faşizm koşullarında ise hem yığınların demokrasi özlemi hem de demokrasi savaşımının önemi bin kat artar.

Bugünkü koşullarda faşizme karşı savaşta demokratik görevleri ve genel

olarak demokrasi savaşımını genellikle ve soyutluktan kurtarmak gerekiyor. Bu konuda yakalanacak iki temel halkayı şöyle özetleyebiliriz:

Birincisi, faşizmin terörünü ve anti-demokratik her girişimini sığağı sığağına sergilemek, işkencelere, cinayetlere, tutuklular üstündeki zulme, fabrikada, okullardaki her türlü baskıya, kıtlada dayaağı, Kürt halkının imhası girişimlerine karşı her yolu kullanarak sesimizi yükseltmektir.

İkincisi, işçi sınıfının ve halk yığınlarının bugün iyice şiddetlenen demokrasi istemine "demokrasi eşittir devrim" genel doğrusu ile yanıt veremeyiz. İşçi sınıfının *alternatif demokrasi programını* halkın önüne koymak zorundayız. Devrim günü açıklayacağımız, cebimizdeki ya da aklımızdaki demokrasi programıyla yığınların demokrasi savaşımını devrim hedefine ilerletemeyiz.

TKP-İşçinin Sesi hareketi bir yıl kadar önce Yürükoğlu yoldaşın *İşçinin Sesi*'nde çıkan "Sosyalizm ve Demokrasi" yazısıyla bu programın ana hatlarını koydu.

Bu programın getirdiği bazı ilkeler şunlardır:

— Tüm devlet ve yargı görevlilerinin seçimle göreve gelmeleri ve seçmenlerin her an geri çağırma hakkına sahip olması,

— En yüksek devlet memurunun aylığının nitelikli bir işçinin aylığına geçmemesi,

— Silah üretim ve denetiminin işçilerin denetiminde olması,

— Önemli yasaların referanduma sunulması,

— Çok partili sistemin kabulü,

— Düşünce ve söz özgürlüğü,

— Ulusların kendi yazgılarını belirleme hakkı,

— İşçilerin fabrika yönetimine katılması,

— Sendikaların yetki ve sorumluluklarının olması.

Bu ilkeler, bu demokrasi programı, çoğunluğun iktidarı olan proletarya diktatörlüğünün, burjuvazinininkinden çok daha ileri ve geniş bir demokrasi sağlayacağı tezine dayanıyor. Tüm halkın önüne işçi sınıfının demokrasi programını açıkça koyuyor. Bu program için savaşım diyor.

Böyle bir demokrasiyi hiçbir burjuva demokrasisi, hiçbir burjuva iktidarı veremez. Eğer yığınlar bu istemler için savaşa dalarsa işte bu demokrasi savaşımının devrime bağlanması olur. Çünkü böyle bir demokrasi işçi sınıfının hegemonyasında sosyalizme açılan bir ileri demokratik halk devrimi dışında hiçbir yoldan elde edilemez. Bugün Türkiye'de gerçek bir demokrasiye ulaşmak için yalnızca faşist cuntadan değil, tüm burjuvaziden kurtulmak gerekiyor.